

Poprvé v české škole

Před několika měsíci jsme se s rodiči a sourozenci odstěhovali z Tokya do střední Evropy. Pamatuji si, jak jsme dorazili do našeho nového města. Bylo to tam tak prázdné a tiché. Tak málo lidí na jednom místě jsem v životě neviděla. Se sourozenci jsme jen tiše zírali na přírodu a malé množství lidí a měli jsme ústa otevřená dokořán. Náš nový dům byl o hodně jiný než náš starý. Byl větší, o hodně větší.

O pár dnů později jsem měla nastoupit do nové školy. Byla jsem hodně nervózní a snažila se přijít na to, jak udělat dobrý první dojem. Byla jsem i nakupovat nové oblečení, a opravdu jsem se pak cítila, že do nového kolektivu můžu zapadnout.

To pondělí přišlo rychle. Byla jsem nervózní a nejméně osmkrát se prohlížela v zrcadle, jestli vypadám dobře. V žaludku jsem měla motýlky a dalo mi práci do sebe dostat snídani nebo abych nezačala moc panikařit. Po snídani jsem co nejrychleji vyrazila ze dveří a svižně kráčela ke škole. Cestu jsem se alespoň trochu snažila naučit včera večer spolu s Mitsuri, když jsme si šly vyzvednout učebnice. Navíc jsem si ještě nezvykla na to, že mi spousta lidí, které minu na ulici, věnuje divný pohled, takže jsem si dala přes hlavu kapuci a snažila se splynout s jarním vzduchem.

Věděla jsem, *proč* mi ho věnují, ale ještě jsem nepřišla na to, co má přesně znamenat. Že by rasismus? Nebo tu tolik Japonců není? Jedno z toho to bude určitě, ale doufám, že s první variantou se tu nesetkám ani já, ani rodiče či sourozenci a ani nikdo jiný. Čas plynul, já se modlila, abych si nespletla cestu nebo abych se neztrapnila hned, jak vejdu do třídy. První dojem je nejdůležitější, samozřejmě. Naštěstí jsem si cestu zapamatovala správně, takže jsem po pár minutách chůze stanula před školní budovou.

Byla velká, ale moje předchozí škola byla mnohokrát větší. Při vzpomínce na starou školu a kamarády, které jsem nechala v Japonsku, mě píchlo u srdce. Eri, Ayato, Kaede, Yuriko. Dokonce i Yui, která mi kradla kousky katsudonu, když jsem se nedívala, nebo Hideyoshi, kterému jsem dávala opisovat úkoly z japonštiny, mi začínali chybět.

Z přemýšlení mě vytrhlo tlumené zazvonění vycházející ze školy. Přidala jsem do kroku a za chvíli se snažila otevřít těžké vchodové dveře. Jako první mě oslepilo pronikavé světlo zářivek. Když jsem se rozkoukala a vzpamatovala, prohlédla jsem si chodbu. Školní interiér se tak moc nelišil od mé školy zpátky v Japonsku. Z kapsy kalhot jsem vytáhla zmuchlaný papírek s instrukcemi od ředitelky v e-mailu.

Zběžně jsem si přečetla věci jako kde mám skříňku, kam mám jít do kmenové třídy a tak dále. Celou tu dobu jsem v zádech cítila pohledy ostatních žáků. Zírali na mě jako na mimozemšťana. Což jsem tak trochu byla. V duchu jsem

se uklidňovala, že se na mě takhle nedívají jenom proto, že vypadám jinak, ale jenom protože jsem nová. Už teď jsem si přála, aby se oto-san (otec) nepřál vrátit do rodné země. Vzdychna jsem a radši jsem si jen zapamatovala číslo skříňky a stydlivě odběhla k místu, kde jsou. A jsem si na 100 % jistá, že se mi ten malý, divný chichot za zády nezdál.

Stála jsem před svou novou třídou. Ne, ani jsem se nechystala vejít dovnitř, prostě jsem jenom stála přede dveřmi, zírala dovnitř a poslouchala smích a hlahol mých budoucích spolužáků, i když jsem všemu, co říkali, úplně nerozuměla. Nakonec jsem se zhluboka nadechla a s motýlky v břiše položila ruku na kliku a otevřela dveře. Jako na povel všichni ztichli a hypnotizovali mě pohledy.

Připadala jsem si jako vetřelec. Zrudla jsem a posadila se do první volné lavice a modlila jsem se, aby nebyla zabraná. Chvíli na mě ještě zírali, ale nakonec toho díkybohu nechali a bavili se dál. Vytáhla jsem znovu papírek, kde jsem měla neúhledně přepsaný rozvrh. Asi byla chyba to nechat udělat osmiletou Kanao. Ale i tak se mi úspěšně povedl rozluštit její rukopis a začala jsem si chystat knihy na lavici podle daného předmětu. Nakonec zazvonilo podruhé a o pár chvil později vešla dovnitř učitelka. Všichni se najednou postavili a já nechápala proč. Ale i tak jsem to trochu nejistě a zmateně zopakovala. Pak se všichni posadili (včetně mě. Sice trochu rychle a vypadalo to, jako kdybych si právě teď uvědomila, že stojím.)

„Než začneme s výukou, ráda bych vám představila naši novou spolužačku, Tooru,“ řekla učitelka a vyzvala mě, abych se představila. Měla nepříjemný hlas, který se špatně poslouchal. Navíc oslovení „Tooru“ bylo jako rána do břicha. V Japonsku nám učitelé říkali [příjmení]-san/kun, takže mně říkali Tsukishimasan. Nechala jsem to být (zatím) a snažila se nedat najevo, jak mě její oslovení urazilo. Postavila jsem se před tabuli a řekla:

„Jmenuji se Tooru Tsukishima a jsem ráda, že vás poznávám,“ řekla jsem a mírně se poklonila. Jak jsem si odcházela sednout zpět na místo, zaslechla jsem od několika dětí úplně vzadu chichot a šepot. Nemusela jsem být Sherlock Holmes, abych zjistila, že se baví o mně. To mě celkem rozesmutnilo, protože ať už to bylo cokoliv, nebylo to nic moc dobrého. Sensei (učitel/ka) potom řekla ostatním, aby se taky představili. Vůbec jsem je neposlouchala, jen jsem nevědomky mumlala „Yoroshiku onegaishimasu.“ (Ráda vás poznávám.) a modlila se, ať už můžu buď jít domů nebo odletět zpátky do Tokya a snažit se od Yui dostat zpátky svůj katsudon nebo pomáhat Hideyoshimu s kanji. Upřímně, nemyslím si, že ty divné pohledy někdy vůbec přestanou...